

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **A. C.**, bytem, zast. obecným zmocněncem J. T., nar., trvale bytem, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2014, č. j. KUJI 79740/2014, sp. zn. OOSČ 283/PK/3,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina ze dne 8. 12. 2014, vypraveného 9. 12. 2014, č. j. KUJI 79740/2014, sp. zn. OOSČ 942/2014 OOSC/283/PK/3, **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 11.943,93 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám obecného zmocněnce

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, odboru ostatních správních činností, vydané dne 9. 12. 2014, č. j. KUJI 79740/2014, sp. zn. OOSČ 283/PK/3 (dále jen napadené rozhodnutí), jímž bylo dle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen správní orgán prvního stupně), vydané dne 23. 7. 2014, č. j. DOP/21645/2014/3126/2014-navr, a rozhodnutí tohoto orgánu bylo potvrzeno.

II. Obsah žaloby

Žalobce podává předmětnou žalobu, neboť nesouhlasí se závěrem žalovaného, dle kterého zmocněnec žalobce podal odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně opožděně. K tomu žalobce uvádí, že požádal o doručování veškerých písemností podáním ze dne 20. 6. 2014 na elektronickou adresu Zmocněnci žalobce prvostupňové rozhodnutí na tuto adresu doručeno nebylo, a proto nebylo možné dovozovat účinky doručení fikcí při doručování na jakoukoli jinou adresu. Správní orgán doručuje písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal teprve tehdy, pokud je zpráva na elektronickou adresu vypravena, avšak adresát nepotvrdí její přijetí (ust. § 19 odst. 8 správního řádu). K tomu žalobce odkazuje na závěr č. 86 zasedání Poradního sboru ministra vnitra ze dne 14. 12. 2009, dle kterého ve smyslu § 19 správního řádu nemůže nesprávné doručování poštou vést k uplatnění fikce doručení, neboť by zde nezákonnost postupu správního orgánu měla negativní dopad na právní postavení adresáta.

Žalobce uvádí, že na předmětné e-mailové adrese je kontaktní, což ostatně dokazuje žalovaný tím, že na tuto elektronickou adresu doručil napadené rozhodnutí. Pokud by správní orgán prvního stupně také doručoval na adresu, nebyl by žalobce krácen na svém právu podat odvolání, neboť by se o prvostupňovém rozhodnutí dozvěděl. Žalobce podal odvolání z procesní opatrnosti neprodleně po tom, co se o možné existenci prvostupňového rozhodnutí dozvěděl, a to od třetí osoby, se kterou je zástupce žalobce ve styku a která pracuje na úřadě, který ve věci rozhodoval v prvním stupni.

Z uvedených důvodů žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň požaduje náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný k žalobě uvádí, že je mu z úřední činnosti známo, že se správnímu orgánu prvního stupně i dalším správním orgánům opakovaně nedaří na adresu doručovat, jelikož je uvedena v nevyhovujícím formátu s diakritikou. Zprávy zasílané na tuto adresu v rámci spisové služby není možné vůbec odeslat. Zprávy odesílané mimo spisovou službu se po odeslání vrací s informací, že je nelze doručit. Tato skutečnost byla zaznamenána v celé řadě přestupkových spisů, proto krajský úřad nepovažuje za nutné znovu opakovaně na tuto

adresu zasílat další písemnosti. Žalovaný tedy nespátřuje pochybení v postupu správního orgánu prvního stupně, když na tuto adresu nedoručoval, neboť se alespoň pokoušel o komunikaci prostřednictvím adresy, tedy bez diakritiky, odkud se mu vrátilo potvrzení o doručení bez zaručeného elektronického podpisu. V souladu se správním řádem bylo doručováno na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel.

Žalovaný se také pokoušel, a to neúspěšně, pro kontakt s žalobcem využít adresu Po zadání požadavku na odeslání napadeného rozhodnutí na tuto adresu podatelna informovala, že tuto adresu není možné použít a požadavek na odeslání písemnosti byl stornován. Tvrzení, že je žalobce na uvedené adrese kontaktní, je nepravdivé.

Žalovanému se podařilo napadené rozhodnutí doručit na adresu žalobce a na adresu pro doručování evidovanou v informačním systému evidence obyvatel Mezibranská 1482/11, Praha, což samo o sobě značí přesvědčení žalovaného o nespolehlivosti doručování písemností žalobci na elektronickou adresu.

Dle žalovaného lze doručovat na zvolenou elektronickou adresu pouze tehdy, nevylučuje-li to povaha věci (ust. § 19 odst. 3 správního řádu). Povahou věci vylučující možnost doručovat na zvolenou elektronickou adresu je možné rozumět např. smyšlenou nebo nefunkční elektronickou adresu jako v projednávaném případě.

Dále správní orgán musí zároveň dle § 19 odst. 3 správního řádu posoudit, zda doručování na elektronickou adresu přispěje k urychlení řízení. Je zřejmé, že adresa uvedená v nevyhovujícím formátu doručování neusnadnila.

Dle žalovaného se zřejmě v případě adres a jedná o dva různé formáty téže elektronické adresy. V situaci, kdy správní orgán musí rozklíčovat sdělený formát elektronické adresy a převést ho do formátu jiného, je v rozporu se smyslem ust. § 19 odst. 3 správního řádu, kterým je zrychlení a usnadnění správního řízení. Všechny správní orgány nemají zřízené odbory informatiky, se kterými by mohli obdobné záležitosti řešit.

Správní orgán prvního stupně adresu neznal a neměl ji k dispozici, na adresu věděl, že doručovat není možné, proto se alespoň pokusil s žalobcem komunikovat prostřednictvím adresy Jelikož se ani v tomto případě nepodařilo žalobci rozhodnutí doručit, zaslal jej správní orgán prvního stupně na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, kdy na tuto adresu bylo rozhodnutí doručeno fikcí dne 4. 8. 2014. Odvolání bylo podáno dne 19. 9. 2014, tedy opožděně.

Žalovaný na závěr poukazuje na obstrukční jednání zástupce žalobce, které jsou mu známy z úřední činnosti. Tento zástupce využívá různých procesních taktik, jejichž cílem je uplynutí jednoleté prekluzivní lhůty, tedy zániku odpovědnosti za přestupek.

IV. Řízení před krajským soudem

Dne 4. 5. 2016 v 09:00 hod bylo ve věci nařízeno soudní jednání., soudu předložil plnou moc, která mu byla dne 2. 5. 2016 udělena žalobcem (dříve žalobce zastoupen advokátem JUDr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4).

Zástupce žalovaného k věci nad rámec uvedeného ve vyjádření k žalobě odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 104/2015.

Dle žalobce je odkaz na tento rozsudek nepřiléhavý a žalobce má za to, že správní orgán při doručování nevyčerpal veškeré možnosti, které měl. Podotýká, že se správní orgán ani nepokusil doručit písemnost na jím uvedenou adresu, ale doručoval pouze na Správní orgán měl písemnost doručit na obě adresy. Žalobce dále podotýká, že žalovaný na adresu napadené rozhodnutí doručil, tudíž není pravdou, že by na tuto nebylo možné doručovat, neboť zmocněnec převzetí písemnosti potvrdil zprávou se zaručeným elektronickým podpisem ve stanovené lhůtě. Zmocněnec zakládá toto potvrzení do spisu včetně potvrzení o doručování rozhodnutí v jiných správních řízeních. Zástupce žalobce poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 A 55/2015 - 26, z něhož vyplývá, že prvostupňový správní orgán nedoručil na požadovanou e-mailovou adresu, a to proto, že na sdělenou adresu mu to neumožňují technické možnosti úřadu. Tuto skutečnost sdělil účastníku řízení a doručil na adresu bydliště. Podstatou stanoviska Nejvyššího správního soudu bylo, že v takovém případě se zprostil doručování na požadovanou e-mailovou adresu.

Zástupce žalovaného upozorňuje na časovou linii, předně dobu, kdy bylo rozhodnutí správního orgánu vydáno. V první polovině roku 2014 správní orgán skutečně nevěděl, že je v technických možnostech doručit na doménu s diakritikou. Tato skutečnost se dostala postupně do povědomí správních orgánů a při rozhodovací činnosti ke konci roku 2014 již toto bylo všeobecně známou skutečností. Z tohoto důvodu odkazuje na rozsudek sp. zn. 1 As 104/2015.

Zástupce žalobce soudu při jednání předložil vyčíslení nákladů řízení, žalovaný tak učinil přípisem ze dne 5. 5. 2016.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spise se mimo jiné nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení

Velký Beranov, ze dne 16. 5. 2014, oznámení přestupku sepsané na místě ze dne 12. 5. 2014, úřední záznam Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odbor služby dopravní policie, dálniční oddělení Velký Beranov, ze dne 12. 5. 2014, záznam o přestupku s fotodokumentací ze dne 12. 5. 2014, na níž je zachyceno motorové vozidlo registrační značky s naměřenou rychlostí 154 km/h, dále ověřovací list č. 254/13 ze dne 22. 11. 2013 vydaný, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 22. 11. 2013 do 21. 11. 2014, a výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující celkem 2 záznamy o přestupcích z roku 2006 a 2007.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti žaloby:

Dne 20. 3. 2014 byl žalobci doručen příkaz vydaný správním orgánem prvního stupně ze dne 4. 6. 2014, jímž by žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu). Žalobci byla za přestupek uložena sankce dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), v souladu s ust. § 13 odst. 2 cit. zák. ve formě pokuty ve výši 1.500 Kč.

Správnímu orgánu prvního stupně byla dne 24. 6. 2014 doručena plná moc, kterou žalobce dne 20. 6. 2014 udělil P. K., nar., trvale bytem

Dne 20. 6. 2014 zaslal zmocněnec žalobce správnímu orgánu prvního stupně odpor proti příkazu, jenž byl zaslán elektronicky z e-mailové adresy ... se zaručeným elektronickým podpisem. V podaném odporu zmocněnec správní orgán prvního stupně požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu

Ústní jednání bylo nařízeno na den 22. 7. 2014 v 09:00 hod. Správní orgán prvního stupně zaslal předvolání zmocněnci žalobce dne 25. 6. 2014 na e-mailovou adresu Téhož dne ze stejné e-mailové adresy bylo správnímu orgánu prvního stupně potvrzeno převzetí e-mailu bez zaručeného elektronického podpisu. Předvolání také správní orgán zasílal na adresu trvalého pobytu, kdy se tuto nepodařilo doručit. Proto bylo zmocněnci doručeno fikcí dne 8. 7. 2014 na adresu, jež je uvedena v registru obyvatel jako adresa kontaktní.

K ústnímu jednání se žalobce, resp. zmocněnec žalobce nedostavil bez řádné omluvy, proto bylo jednáno v jeho nepřítomnosti. Při jednání byly provedeny tyto důkazy: policejní

oznámení přestupku, oznámení o přestupku sepsané na místě, úřední záznam, výpis z evidenční karty řidiče, fotodokumentace přestupku a ověřovací list měřicího zařízení.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 23. 7. 2014 bylo rozhodnuto tak, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a to pro porušení ust. § 4 písm. c) cit. zák., kterého se dopustil tím, že dne 12. 5. 2014 v 12:40 hod. řídil osobní automobil a na dálnici D1 v km 160 směr Brno - Praha, jel nedovolenou rychlostí, neboť mu byla v tomto úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 80 km/h, naměřena rychlost 108 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 104 km/h, tím překročil rychlost o 24 km/h.

Žalobci byla dle ust. § 11 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích a v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena sankce ve formě pokuty ve výši 1.500 Kč. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Dne 23. 7. 2014 bylo vypraveno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně na doručovací adresu zmocněnce žalobce, kdy toto bylo doručeno fikcí dne 4. 8. 2014. Správní orgán se též pokoušel rozhodnutí doručit na elektronickou adresu, kdy z této adresy zpráva byla potvrzena, avšak bez zaručeného elektronického podpisu.

Dne 19. 9. 2014 zaslal zmocněnec žalobce prostřednictvím e-mailové adresy odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž uvádí, že jej podává z právní opatrnosti. Zpráva byla doručena se zaručeným elektronickým podpisem.

Odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí bylo napadeným rozhodnutím zamítnuto pro jeho opožděnost. Dle žalovaného bylo rozhodnutí obviněnému (žalobci) doručeno dne 4. 8. 2014 fikcí. Dne 20. 8. 2014 rozhodnutí nabylo právní moci. Dne 19. 9. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno odvolání obviněného učiněné elektronicky se zaručeným elektronickým podpisem. Žalovaný proto odvolání vyhodnotil jako opožděné a zamítl jej.

Napadené rozhodnutí bylo žalovaným doručováno na e-mailovou adresu, jehož doručení bylo zmocněncem žalobce dne 9. 12. 2014 potvrzeno zprávou se zaručeným elektronickým podpisem. Napadené rozhodnutí žalovaný doručoval také na doručovací adresu

Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s., osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba je důvodná.

Žalobce předně nesouhlasí se závěrem žalovaného v napadeném rozhodnutí, dle kterého posoudil odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jako opožděné. Dle žalobce nebylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně doručováno na žalobcem zvolenou elektronickou adresu.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Podle § 19 odst. 3 správního řádu, nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Z jazykového a systematického výkladu citovaných ustanovení správního řádu vyplývá, že sdělí-li účastník řízení správnímu orgánu adresu pro doručování (tzv. doručovací adresu), pak je správní orgán povinen doručovat písemnosti na tuto adresu, nikoliv na adresu trvalého pobytu účastníka řízení. Relevantní komentářová literatura k tomuto institutu uvádí, že požadavek účastníka řízení, aby mu doručoval písemnosti na adresu pro doručování nebo na elektronickou adresu, je podáním ve smyslu § 37 správního řádu a musí tedy splňovat náležitosti podání a musí být učiněn tam stanoveným způsobem (odst. 4). Adresou pro doručování může být v případě fyzické osoby např. její faktický pobyt, tedy místo, kde skutečně žije, nebo jiná adresa (Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2006, s. 165) (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 - 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Zákon tedy v daném případě nejenže umožňuje doručování zásilek na adresu sdělenou účastníkem řízení, ale v ust. § 20 odst. 1 správního řádu tuto adresu uvádí jako první v pořadí. Pokud je tedy účastníkem řízení správnímu orgánu sdělena adresa pro doručování, a dojde ke splnění ostatních zákonem stanovených podmínek, je dle názoru soudu povinností správního orgánu doručovat písemnosti primárně na tuto adresu.

Jak vyplývá ze správního spisu, v podaném odporu ze dne 20. 6. 2014 zmocněnec správní orgán prvního stupně požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu Správní orgán prvního stupně však tomuto požadavku nedostál a na tuto adresu nedoručoval ani v jednom případě. Zároveň se ve správním spise nenachází žádné oznámení zaslané zmocněnci žalobce, že by tuto e-mailovou adresu neakceptoval. Na požadovanou adresu bylo poprvé doručováno žalovaným v odvolacím řízení.

Krajský soud nemá pochyb o tom, že jsou správní orgány oprávněny neakceptovat požadavek účastníka řízení ohledně doručování na jím sdělenou elektronickou adresu, jsou-li pro to dány důležité důvody, zejména pak ukáže-li se, že takový postup nemůže přispět k efektivitě správního řízení. To platí tím spíše, je-li zjevné, že účastník požaduje doručovat na elektronickou adresu nikoliv proto, aby bylo řízení urychleno, ale naopak aby prodlužoval dobu vedení správního řízení. Tyto závěry ostatně vyplývají i z judikatury Nejvyššího správního, přičemž soud poukazuje na rozsudek ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž bylo konstatováno, že pokus o doručení prostřednictvím veřejné datové sítě ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu je projevem vstřícnosti veřejné správy a může být účastníku řízení odepřen, vylučuje-li takové doručování zákon nebo povaha věci.

Bliže je k tomuto uvedeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 39 (dostupné na www.nssoud.cz), v němž se podává, že pokud správní orgán dospěje k závěru, že doručování na elektronickou adresu k urychlení řízení prokazatelně nepřispěje (a neshledá ani žádné jiné důvody opodstatňující takovéto doručování, resp. účastník řízení žádné jiné důvody netvrdí), je oprávněn účastníkovi na požadovanou elektronickou adresu písemnosti nezasílat (a místo toho doručovat písemnosti tak, jako by účastník o doručování na elektronickou adresu nepožádal). Není tak však oprávněn učinit bez dalšího (...). **V souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů.** Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2016, č. j. 10 As 5/2016 - 36).

Lze tedy konstatovat, že aby bylo možné ve správním řízení upustit od doručování na elektronickou adresu pro doručování sdělenou účastníkem řízení, je nezbytné splnění dvou

základních podmínek. Správní orgán musí předně disponovat dostatečnými poznatky, na jejichž základě bude možné učinit si závěr, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení, případně že tomuto postupu brání jiné závažné důvody. Současně pak musí správní orgán o neakceptování elektronické doručovací adresy účastníka odpovídajícím způsobem vyrozumět.

Pokud se týče první shora uvedené podmínky, má krajský soud za to, že aby mohl správní orgán usoudit, že doručování na elektronickou adresu nepřispěje k urychlení řízení (kupříkladu proto, že adresát neposkytuje náležitou součinnost a přijetí zprávy nepotvrzuje či se zpráva správnímu orgánu vrací jako nedoručitelná), bude zásadně nezbytné učinit v rámci řízení alespoň jeden pokus o doručení na sdělenou adresu. Je-li takový pokus marný, není pak již správní orgán zpravidla povinen na tuto adresu dále doručovat, a to zejména za situace, kdy i další okolnosti nasvědčují tomu, že požadavek doručovat na elektronickou adresu je ryze účelový ve snaze řízení prodlužovat, či jej zatížit procesními vadami. Obdobný závěr lze ostatně vyčíst i z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 60/2015 - 39, podle něhož ustanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta.

K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 - 30. V tomto případě se správní orgán neúspěšně pokusil odeslat písemnost na elektronickou adresu užívající diakritiku. Po tomto neúspěšném pokusu dále doručoval správní orgán tak, jako by o doručování na e-mailovou adresu účastník nepožádal. Zde tedy byla splněna podmínka pokusu o doručení na zvolenou adresu.

V daném případě se správní orgán prvního stupně měl na adresu pokusit doručovat již ode dne 20. 6. 2014. Své rozhodnutí však zaslal dne 22. 7. 2014 na elektronickou adresu (bez potvrzení adresáta se zaručeným elektronickým podpisem) a poté dne 23. 7. 2014 na doručovací adresu zmocněnce Stejně bylo postupováno v doručování předvolání k ústnímu jednání. V tomto postupu by soud neshledal pochybení, pokud by se nejdříve správní orgán prvního stupně pokusil doručovat na e-mailovou adresu eu a poté přešel k doručování na adresu trvalého pobytu či jinou doručovací adresu.

Co se týče napadeného rozhodnutí, žalovaný postupoval odlišně, neboť jej dne 9. 12. 2014 zasílal přímo na elektronickou adresu Zmocněnec žalobce přijetí napadeného

rozhodnutí dne 10. 12. 2014 potvrdil zprávou se zaručeným elektronickým podpisem odeslanou z totožné adresy.

Ohledně druhé výše uvedené podmínky platí, že pokud se správní orgán rozhodne nedoručovat na žalobcem, popř. zmocněncem zvolenou adresu, je správní orgán povinen jej o této skutečnosti informovat. Jak však vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně tak neučinil.

Požadavku řádného doručování správní orgán prvního stupně svým postupem nedostál a soud ohledně doručování svého rozhodnutí shledal pochybení. Na základě shora uvedeného má soud za to, že správní orgán prvního stupně byl povinen rozhodnutí primárně doručovat na zmocněncem žalobce sdělenou adresu pro doručování – na elektronickou adresu Jak vyplývá z výše uvedené judikatury, pokud měl správní orgán prvního stupně za to, že na zmocněncem uvedenou elektronickou adresu není možné písemnosti doručovat, neboť tato neexistuje, měl zmocněnce o této skutečnosti informovat a dále písemnosti doručovat na adresu doručovací. Soud bere v potaz skutečnost, že v první polovině roku 2014 správní orgány skutečně neměly povědomost o existenci a funkčnosti e-mailových adres obsahujících ve svém znění znaménka diakritiky. Tento fakt ovšem nezbavuje správní orgány povinnosti účastníkovi sdělit, že předmětná e-mailová adresa nebude ve správním řízení akceptována, neboť není s to řízení urychlit.

Odkazy na výše uvedenou judikaturu se soud vymezil proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 - 27, jenž dle žalovaného dopadá na posuzovaný případ, neboť zmocněnec v průběhu řízení také požádal o doručování na elektronickou adresu Správní orgány se marně pokoušely o doručování na elektronickou adresu, proto přistoupily k doručování na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Tento postup Nejvyšší správní soud považoval za správný, neboť zde nepochybuje, že omyl byl obecným zmocněncem vyvolán záměrně, kdy se komplikace s uvedenou elektronickou adresou opakují i v jiných případech.

Z rozsudku Krajského soudu ze dne 28. 4. 2015, č. j. 10 A 41/2015 - 16, proti němuž kasační stížnost směřovala, není však jasné, v jakých případech správní orgány doručovaly na adresu či kdy na, neboť v odstavci 7 rozsudku je uvedeno: „Dne 20. 11. 2013 obdržel správní orgán prvního stupně odpor žalobkyně proti příkazu správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 11. 2013, jehož obsahem je dále žádost zmocněnce žalobkyně o doručování písemností na e-mailovou adresu:“ Dále soud pracuje pouze s touto e-mailovou adresou, kdy v některých případech se na adresu správnímu orgánu nepodařilo doručit, došlo k „dočasnému pozdržení odeslání“ nebo zmocněnec potvrdil přijetí zprávy, avšak bez zaručeného elektronického podpisu. Krajský soud zde pouze dospěl k závěru, kdy pokud se nepodaří účastníkovi doručit na jím zvolenou adresu, je nutno přistoupit k doručování na adresu uvedenou v centrální evidenci obyvatel. V nyní posuzovaném případě soud upozorňuje

též na skutečnost, že žalovaný napadené rozhodnutí na elektronickou adresu řádně doručil. Soud se proto neztotožnil s názorem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2015, neboť má za to, že tento nedopadá na projednávanou věc.

Soud se tedy ztotožnil s žalobcem, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu nebylo zákonným způsobem doručeno, a to proto, že doručování na doručovací adresu tento správní orgán nerespektoval, ani se na doručovací adresu nepokusil doručit. Žalobci tedy nebylo rozhodnutí řádně doručeno, a proto nemohlo být odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto pro opožděnost. Na tom nic nemění ani to, že krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že uvedený průběh řízení je výsledkem procesní strategie zmocněnce žalobce, jejímž cílem je protahování a ztěžování průběhu řízení.

VII. Závěr a náklady řízení

Soud dospěl k závěru, že v předmětném řízení bylo porušeno právo žalobce, popř. zmocněnce zvolit si doručovací adresu. Ve světle výše uvedených zásad je proto zřejmé, že zjištěná vada v rámci správního řízení mohla způsobit neobjektivně zjištěný skutkový stav věci. Žalobci nebylo řádně doručeno předvolání k ústnímu jednání, tedy neměl možnost se k věci vyjádřit. Stejně tak nebylo řádně doručeno prvostupňové rozhodnutí. Odvolání bylo podáno z procesní opatrnosti, žalovaný měl však (z důvodu nesprávného doručení prvostupňového rozhodnutí) za to, že odvolání bylo podáno opožděno, tudíž žalobce nevyzval k doplnění odvolání, čímž byl žalobci znemožněn přezkum rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Napadené rozhodnutí proto bylo zrušeno pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud v tomto zrušujícím rozsudku, jak uvedeno shora, vyslovil (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).

Ve světle výše uvedených skutečností je na správních orgánech, aby v dalším řízení řádně projednaly přestupek žalobce.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci měl úspěch žalobce, proto má nárok na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se soudním sporem. Jedná se o náklady zaplaceného soudního poplatku při podání žaloby ve výši 3.000 Kč a dále pak náklady právního zastoupení advokátem Mgr. Topolem, a to za úkony příprava a převzetí věci a sepsání žaloby, tedy jedná se o dva úkony dle vyhl. č. 177/1996 Sb. po 3.100 Kč, dále pak 2 x náhrada hotových výdajů dle stejné vyhlášky, tedy 2 x 300 Kč, tj. celkem 6.800 Kč, vše zvýšeno o 21% daně z přidané hodnoty, neboť zástupce

žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, o čemž předložil doklad, kdy daň z přidané hodnoty představuje částku 1.428 Kč, celkem 8.228 Kč. Dále se jedná o 300 Kč za náhradu nákladů zastoupení obecným zmocněncem při soudním jednání dle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, v platném znění, ve spojení s § 64 s. ř. s. Dále zmocněnec požadoval 503,72 Kč za náhradu cestovních nákladů spojených s cestou z místa trvalého bydliště do sídla Krajského soudu v Brně. Soud obecnému zmocněnci přiznal cestovní náklady ve výši 415,93 Kč, neboť celkový počet ujetých kilometrů byl 128,6 km (zmocněncem doloženo), průměrná spotřeba vozidla je dle technického průkazu 9 l na 100 km, předmětné vozidlo užívá palivo benzín 95 okt. s cenou 29,70 Kč za 1 l. Jedná se tedy celkem o částku 11.943,93 Kč, kterou má žalobci uhradit žalovaný, který ve věci nebyl úspěšný.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně